

Koning Winter verslaat koning Sven

Over een paar dagen gaan in Vancouver de 21^e Winterspelen van start. Nederland is daar vertegenwoordigd met een heel peloton langebaanschaatsers, maar daarnaast onder andere met snowboardster Nicolien Sauerbreij, shorttrackster Annita van Doorn en bobby Edwin van Calker.

Groningse econometristen hebben de medaillekansen berekend en als alle statistieken correct zijn, kan het niet anders dan dat Sven Kramer onze man wordt in Vancouver (en de sportman van het jaar 2010). Vier jaar geleden, bij de spelen van Turijn, trokken de schaatswedstrijden tussen de 4 en 4,8 miljoen kijkers. Daarmee bezette het schaatsen de 6^e tot en met de 10^e plek op de kijkcijferlijsten van dat jaar (de topvijfplaatsen waren alle voor het WK voetbal in Duitsland).

In Vancouver zal dat door het tijdsverschil van negen uur wat minder zijn, maar ook nu zal het schaatsen weer een miljoenenpubliek trekken. Zoveel media-aandacht is mooi voor de sport. Het is leuk voor de schaatsers zelf én belangrijk voor de sponsors, en daarmee van directe financiële betekenis voor de schaatssport. En voor Nederland, want met de televisieaandacht en de medailles groeit ook het nationaal bewustzijn (al is trots op Nederland inmiddels een beladen term).

Voor sportend Nederland zijn de successen van Sven en Ireen van minder betekenis. Het is een illusie te denken dat er meer mensen gaan sporten omdat topsporters successen boeken. Dat gold voor het gouden volleybalteam van Atlanta, voor Krajiceks overwinning op Wimbledon en dat gold zelfs voor Ard en Keessie. Mensen gaan en blijven vooral sporten omdat ze er plezier aan beleven. In de winter van 2008/2009 lag er voor het eerst in meer dan een decennium weer ijs. Een kwart van de volwassen Nederlanders ging toen het ijs op, waaronder 1,2 miljoen niet-sporters. Dat onze olympiërs straks goud delven in Vancouver is fantastisch, maar om Nederland aan het sporten te krijgen is een strenge winter van meer betekenis.

Koen Breedveld, directeur Mulier Instituut